

KOLMEN VUODEN KULUTTUA

Merina Halkola

**OUTOJA
TAPAHTUMIA**

Merina Halkola

Kolmen vuoden kuluttua

Outoja tapahtumia

© 2019 Merina Halkola

Kannen kuva: Merina Halkola

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-330-501-4

1 luku

”Veli odota! Ei me olla niin nopeita!” Marjan ääni kantautui kaukaa takaa. Veli pysähtyi ja kääntyi katsomaan taakseen, jossa muut hiihtivät kaukana. Hän näki kuinka Marja liukastui ja kaatui viimeisenä tulevan Susannan päälle, eikä Veli voinut olla millään nauramatta. ”Miten sulla voi olla noin hyvä kunto?” Tuomas kysyi saapuen hengästyneenä Velin luokse. ”Sitä mäkin oon välillä miettinyt, vaikka oonkin ollu tietoinen siitä jo aika kauan.” Manu huomautti väliin ja kääntyi samalla katsomaan, kuinka tytöt viimein pääsivät pystyyn ja jatkoivat matkaa.

Veli ei millään voinut olla hymyilemättä, sillä viimein hänen elämänsä tuntui hyvältä elää. Kotona oli nyt kaikki hyvin ja mikä parasta hän oli saanut Susannan takaisin. Ilman Susannaa kaikki oli tuntunut masentavalta ja erittäin kurjalta, kuin esimerkiksi viime syksynä. Hän oli iloinen ja samaan aikaan hiukan yllättynyt, sillä aika pian viime seikkailun jälkeen Marjanna, Minttu, ja jopa Irmakin olivat ottaneet hänet vastaan aivan uudella tavalla. Äiti ei enää pyydellyt häntä tekemään kaikenlaisia asioita tai puhunut hänelle lähes samalla tavalla kuin oli aina ennen puhunut Irmalle. Marjanna oli jopa yhtenä päivänä todennut ääneen, ettei Veli ollutkaan niin sulkeutunut, mitä hän oli kaikki vuodet luullut. Ainoastaan vain

Fanni oli pysynyt melko samanlaisena kuin vielä viime syksynä. Nyt hän tuntui olevan vielä entistäkin kätttyisämpi ja omahyväisempi.

Pian Marja ja Susannakin saavuttivat mäkeä ylös nousseet pojat erittäin hengästyneinä. ”Voidaanko... hidaata vähän tahtia?” Marja kysyi. ”Ja kuka meistä olikaan se paljon puhuttu huippu-urheilija?” Manu huomautti virnistäen. Marja loi paheksuvan katseen häneen. ”Kuule, en mä nyt ihan joka päivä treenaa.” Manu ja kaikki muut purskahtivat nauramaan, jopa Marjakin hiukan. Ei Marja tainnutkaan olla niin kovakuntoinen, kuin mitä hän vielä koko joulun väitti, Veli ajatteli.

He jatkoivat matkaa jonkin aikaa, kunnes saapuivat pienen metsikön kohdalle. ”Eikö tuolla olisi sopiva pitää pieni evästauko?” Tuomas kysyi osoittaen samalla korkealle johtavaa mäkeä. ”Totta, sieltä on hienot näkymät kauas pellolle.” Susanna vastasi. ”Siis pitääkö meidän kiivetä tuonne ylös?” Marja kauhistui hoksattuaan kuinka korkealle muut tähyilivät.

”No ei ole pakko. Voit sä jäädä tänne alaskin.” Manu huomautti ja lähti sitten sukset riisuttuaan kävelemään mäkeä ylös muiden perässä. Marja tuhahti, mutta riisui kuitenkin suksensa ja alkoi nousta. Pian he saavuttivat mäen huipun, josta avautui kaunis näkymä pellolle, jonka takana aurinko oli juuri nousemassa. ”Miksi meidän piti ylipäänsä lähteä näin aikaisin?” Marja huomautti saapuen viimeisenä mäen päälle.

”Kuule, me muut ei oikein haluttaisi, että sä pilaat meidän yhteisen retken valittamalla joka asiasta. Joten jos ei kiinnosta, niin kukaan ei kiellä sua menemästä takaisin kotiin nukkumaan.” Manu huomautti hiukan är-

tyneenä. ”Sori. En mä huomannu, että mä valitin. Mä yritän olla nyt kunnolla.” Marja pahoitteli. Velistä tuntui, että Marja taisi olla ihan oikeasti pahoillaan, eikä vain esittänyt. ”Ja nyt kun tätä maisemaa katsoo vähän tarkemmin, niin eihän tää reissu oookkaan niin kauheeta, kuin mitä mä aluksi luulin.” Marja ilmoitti nyt jo paljon iloisemmin.

Tuomas istahti huokaisten lumiselle kaatuneelle puutukille ja otti reppunsa pois selästään. ”Me ei voida istua kauaa, sillä muuten tulee kylmä.” Veli huomautti. ”Aiko ihan ulkohousuillakin?” Tuomas kysyi virnistäen. Veliä huvitti. ”Meinaatko sä istua siihen ihan ilman niitä?” Nyt molemmat nauroivat ja saivat naurullaan myös Manun ja työtökin ihmettelemään. ”Mille te nauratte?” Marja kysyi. ”Ei sen erityisemmälle, kuin ulkohousuille.” Tuomas naurahti ja Marja näytti siltä, kuin ei olisi ymmärtänyt mitään.

Veli istui huokaisten Tuomasta vastapäätä olevalle tukille. Hän kyllä tiesi, ettei hän nauranut pelkästään Tuomaksen huumorille vaan ihan sille, että on niin mukava olla elämässä. On kavereita, joille voi puhua ihan vapaasti, vaikkei Veli Marjalle kaikesta haluaisikaan avautua. Ei sen takia, että tämä kertoisi mitään eteenpäin, vaan ihan vain siksi, koska hän ei tuntenut Marjaa niin hyvin kuin muita.

Susanna istui hänen viereensä ja nojautui samalla Veliä vasten. Hymyillen Veli kiersi kätensä Susannan selän taakse ja nojautui itsekin tätä vasten. Hän tunsi itsensä hyvin onnelliseksi siinä Susannan vieressä ja erityisesti siksi, koska Susanna ei enää ollenkaan oleskellut Valtterin ja muiden nuorten kanssa, vaan tuli aina Marjan kans-

sa joka välitunti hänen seuraansa, niin kuin myös Manu-kin lähes aina.

Ihmeen hyvin Marjakin näytti viihtyvän heidän porukassaan, vaikka Veli oli aluksi sitä epäillytkin. Hän oli aluksi vain luullut, että heti sen seikkailun jälkeen tytöt palaisivat takaisin entiseen porukkaansa. Mutta nyt oli hiihtoloma, eikä koulua tarvinnut ajatella. Sai keskittyä kaikkeen mukavaan, kuten Susannaan. Sillä he eivät koulussa viitsineet kovin paljoa mainostaa kaikille olevansa yhdessä, joten he olivat siellä enimmäkseen vain ystäviä. Mutta sitten koulupäivän päätyttyä heillä alkoi aivan toisenlainen vaihe, josta muut tiesivät vain jonkin verran.

Veli muisti erittäin hyvin sen yhden kerran, joka oli tapahtunut hiukan alle viikko sitten. Hän oli silloin mennyt heti koulun jälkeen Manun kanssa elokuviin ja tullut siksi tavallista myöhemmin kotiin. Kotiin tultuaan hän oli valmistautunut viettämään koko loppupäivän yksin, sillä Marjanna oli lähtenyt pidempään työvuoroon ja vienyt samalla Fannin ja Alinan yhden heidän kaverinsa syntymäpäiville ja Irman yökylään ystävänsä luokse. Fanni oli kyllä kovasti painottanut, kuinka juhlien pitäisi kestää aivan yömyöhään saakka, mutta Marjanna oli kuitenkin epäillyt, etteivät tytöt jaksaisi olla siellä niin kauaa. Hän oli sanonut tulevansa hakemaan tytöt kuuden jälkeen.

Kotiin päästyään hän kuuli samassa hentoa musiikkia, ja arveli Fannin unohtaneen radion päälle. Mutta Veli oli silloin hämmästynyt kovasti kuultuaan musiikin tulevankin hänen huoneestaan. Hän aukaisi huoneensa oven ja yllättyi entisestään nähtyään, kuinka hänen muutoin niin hämärää huonettaan peittivät silloin eriväriset

valot ja rauhallinen musiikki näytti tulevan hänen työpöydällään olevasta kaiuttimesta.

Mutta se, mihin hän ensimmäisenä kiinnitti huomionsa, oli Susanna istumassa työtuolilla yllättävän oudoissa vaatteissa verrattuna siihen vuodenaikaan. Hänellä oli silloin yllään violetti isokaula-aukkoinen toppi ja valkoiset pienet shortsit. Siitä seurannut hetki oli jotain, mitä Veli ei tulisi koskaan unohtamaan.

Mutta sekin ihana hetki oli päättynyt siihen, kun Marjanna oli soittanut ja kysynyt läksyistä ja sanonut tulewansa tyttöjen kanssa piakkoin kotiin laittamaan päivällistä. Veliä huvitti näin jälkeinpäin se kiire, jolloin he olivat ryhtyneet kiskomaan valoja seiniltä ja levittämään läksykirjoja lattialle. Onneksi he olivat saaneet kaiken valmiiksi, juuri ennen kuin Marjanna koputti ja avasi oven täysin tietämättömänä kaikesta tapahtuneesta.

”Mitä sä mietit?” Susanna kysyi ja Velin ajatukset katosivat siinä samassa. ”Sitä mitä tapahtui noin viikko sitten.” Veli vastasi hymyillen. ”Ai sitä, ennen kuin sun äiti soitti?” ”Juuri sitä.” Veli vastasi. ”Mistä sä edes keksit tuoda mun huoneeseen niitä valoja ja ylipäänsä koko jutun?” ”Haluatko todella tietää?” Susanna kysyi ja Veli nyökkäsi.

”No koko juttu alkoi siitä, kun mä olin silloin välkällä Marjan, sun ja Manun kanssa ja sä ja Manu puhuitte siitä elokuvasta, että milloin se on ja mihin aikaan se loppuu. Silloin Marja sai hänen mielestään loistavan idean ja sitä ideaa me sitten kehitettiin koulun jälkeen silloin, kun sä ja Manu olitte siellä leffassa. Me käytettiin sitä teidän elokuvajuttua hyödyksi, jolloin mä menin muka vain kysymään sua. Ja sitten kun sun äiti sanoi ettet

sä oo kotona ja että sä tuut varmaan ihan kohta, niin mä pääsin sun huoneeseen odottamaan.”

”Mutta kuinka sä sait ne valot? Olisihan äiti tietysti huomannut ne sulla.” ”Niin olisi ja se me otettiinkin huomioon. Nimittäin, kun mä olin päässyt sun huoneeseen ja sun äiti oli lähtiessä sanonut, että taloon ei jää kehtään, tietysti hyväksi onneksi, niin mä avasin sun tuuletusikkunan ja annoin pihalla odottavalle Marjalle merkin kiivetä palotikkaita ja ojentaa muovikassin mulle tuuletusikkunasta. Sitten se sanoi lähtevänsä ja toivottavan onnea hyvälle illalle. Ja loput sä varmaan muistatkin. Mutta joka tapauksessa se oli kivaa myös mun mielestä.”

”Mutta mulla oli siinä tietysti monta suurta riskiä. Esimerkiksi jos sä olisitkin tullut kotiin Manun kanssa. Sitten kaikki olisi mennyt ihan pieleen ja se olisi ollut todella noloa.” ”Oli teillä aikamoiset suunnitelmat ja pakko myöntää, että hyvin onnistuitte.” Veli sanoi hymyillen. ”Mun mielestä se kaikki mitä tapahtui oli suuri, mutta mukava harppaus meidän suhteelle.” Veli totesi. Susanna nyökkäsi hymyillen ja kurottautui suutelemaan Veliä.

”Voi miten romanttista!” Kuului Manun liikuttunut huomautus vierestä. Veli ja Susanna vilkaisivat eteensä, jossa Tuomas, Marja ja Manu tuijottivat heitä virne kasvoillaan. Veli ei sanonut mitään, vaan katsoi hiukan hämillään maahan, sillä hän oli jo ehtinyt unohtaa muiden läsnäolon, mutta Susannaa vain nauratti.

”Mä oon niin onnellinen, että me kaikki olemme löytäneet toisemme?” Marja huokaisi ääneen. ”Mitä toi oli tarkoittavinaan?” Tuomas naurahti. ”Sitä, että Susanna on löytänyt Velin...” ”Uudestaan!” Veli huomautti väliin. ”No uudestaan sitten ja minä löysin tämän ihanan Tuo-

maksen.” Marja sanoi ja kurottautui vaihtamaan Tuomaksen kanssa pienen suudelman. ”Niin ja Manu taas...” Marja jatkoi, mutta hiljeni yllättäen ja kaikki kääntyivät katsomaan Manua.

Manu oli muuttunut kasvoiltaan hiukan punertavaksi. ”Voidaanko vaihtaa puheenaihetta?” Hän mutisi hiljaa ja kaikki alkoivat samassa nauramaan. ”Et sä sitten enää ajattele samalla tavalla, kun säkin löydät sen oikean.” Tuomas huomautti hymyillen. Nyt Manu taisi saada tarpeekseen, sillä hän heitti lumipallolla Tuomasta ja tämä horjahti silkasta säikähdyksestä alas tukilta. Kaikki alkoivat jälleen nauramaan, kunnes Tuomas heitti vuorostaan Manua lumipallolla ja lähti sitten juoksemaan paikoon.

Manu kaappasi maasta lunta mukaansa ja lähti juosten Tuomaksen perään. Veli jäi tyttöjen kanssa katselemaan huvittuneena, kuinka alhaalla pellon laidassa Manu heitteli lumipalloilla Tuomasta minkä ehti, Tuomaksen juostessa samalla nauraen karkuun. ”Toivottavasti ne jaksaa hiihtää takaisin, kun tuolla lailla riehuvat.” Susanna huomautti hymyillen. ”Eiköhän ne jaksaa.” Veli vastasi hänkin hymyillen.

2 luku

Jonkin ajan kuluttua pojat saapuivat takaisin hengästyneinä. ”No saitko kostetuksi?” Marja kysyi hymyillen. ”No mitäs luulet? Toi lopetti vasta sitten, kun mä olin luvannut, etten puhu asiasta enää koskaan.” Tuomas naurahti ja pudisti sitten lunta pois hupustaan. ”No se oli kyllä sulle ihan oikein, sillä sen mä vielä jotenkuten kestin, että Marja alkoi puhumaan asiasta kaikkia koskevasti, mutta sitten kun aihe siirtyi minuun ja Tuomaskin puuttui vielä siihen, aloin sitten mä saamaan tarpeekseni.” Manu huomautti huvittuneena ja istahti sitten takaisin tukille. Tuomaskin istui hänen ja Marjan väliin ja kaivoi sitten repustaan eväitä.

Velikin laski reppunsa maahan jalkojensa juureen ja avasi sen vetoketjun auki. Päällimmäisenä siinä oli Marjannan viime hetkellä mukaan työntämä pakasterasiallinen omenapiirakkaa. Väkisinkin Velille oli herännyt epäily pakettin sisällöstä, heti kuultuaan äidin sanovan sanan omena, mutta se katastrofi oli jo ollutta ja mennyt. Niinpä hän oli antanut tyynesti äidin pakata senkin reppuun. Hän nosti rasian pois ja otti käteensä muovipussiin käärityt voileivät, jotka Marjanna oli myös tekaissut ennen lähtöä, vaikka Veli oli kyllä sanonut, että hän olisi voinut tehdä eväät itsekin. Toisaalta häntä hiukan ärsytti, kun äiti oli alkanut huolehtimaan hänen hyvinvoinnistaan

enemmän, jopa Velin mielestä hiukan liikaakin, sillä hän oli jo ehtinyt monen vuoden aikana tottua siihen, ettei Marjanna ollut katsonut hänen peräänsä juuri ollenkaan. Hän otti muovit pois ja haukkasi palan leivästään. Samalla hän suuntasi katseensa edessään avautuvaan peltomaisemaan. Aurinko paistoi kaukaisen metsän takaa ja sai siten lumen kimaltamaan kauniisti. Veli siirsi katseensa jälleen muihin, jotka söivät hiljaisina eväitään.

”Onko teillä muuten suunnitelmia lopulle hiihtolomalle?” Susanna kysyi ja kaikki nostivat katseensa häneen. ”Ei tietääkseni. Aikomukseni on viettää koko hiihtoloma Velin luona ja tietysti teidän kanssa.” Tuomas totesi iloisesti. Muutkin pudistelivat päitään. ”Hyvä! Mitä sanoisitte, jos lähdetäisiin kaikki isäni luokse?” Susanna kysyi vilkuillen kaikkia vuorotellen. ”Kyllä mulle ainakin käy, mutta suostuuko sun isäsi muka ottamaan näin monta nuorta luokseen yhtä aikaa?” Manu kysyi hiukan hämmästyneenä. ”Itsehän se ehdotti, että mä voin ottaa mukaan ystävän tai pari, mutta voinhan mä vielä varmistaa.” Susanna totesi ja kaivoi samalla kännykän taskustaan. ”Ai siis nytkö?” Veli kysyi vierestä. ”Miksei! Ei sillä pitäisi olla tällä hetkellä mitään menoa tai muuta vastaavaa. Mutta haluatteko lähteä?”

”Totta kai! Siitä tulisi varmasti mahtavaa!” Marja huudahti ja Susanna hymyili tälle. Sitten hän painoi kännykän korvalleen. Kesti hetken, kunnes hänelle vastattiin. ”Moi iskä. Onko nyt paha paikka?” ”Hyvä! Nimittäin mun asia koskisi niitä hiihtolomasuunnitelmia, joista me puhuimme eilen. Onhan se vielä voimassa, että mä ja mun ystävät oltaisiin tulossa sinne tässä lähipäivinä?” ”Niin että niitä ystäviä olisi sitten vähän enemmänkin

kuin vain pari. Siis yhteensä neljä plus minä.” Susanna sanoi. Tuli pitkä hiljaisuus. Veli yritti päätellä Susannan ilmeestä, että miten asian laita oli. Pääsisivätkö he lähtemään, vaiko eivät. Kesti kauan, kunnes Susannan ilme kirkastui. ”Siis todellako! Sehän on mahtavaa! Kiitti iskä! Joo kyllä muut varmasti kysyvät luvan ja ilmoitan sitten tietenkin ketkä pääsevät.” Sitten hän lopetti puhelun ja katsoi sitten muita hymyillen.

”Eli pääsemme.” Manu totesi hymyillen. ”Juu! Niin pääsette, kunhan vaan saatte jotenkin hankittua junaliput.” Susanna sanoi. ”Liput minne?” Marja kysyi virnittäen. ”Aivan niin. Mä en ainakaan yhtään tiedä, missä sun isäsi asuu.” Tuomas totesi. ”Ainiin unohdin mainita, että se asuu Tampereella. Eli ei siis kovin kaukana.” Susanna totesi ehkä hiukan nolona.

”Mutta arvatkaa, mikä on parasta? Lähtöpäivä olisi jo heti keskiviikkona!” Susanna huomautti. ”Ylihuomennako! Niin pian! Pitää vähän miettiä.” Manu huokaisi. ”Mitä? Etkö sä pääsekään!?” Susanna huudahti ja vilkaisi sitten Manua hiukan levottomana. ”En mä sitä! Ei mulla pitäisi olla mitään tällä viikolla, mutta mun vanhemmat vaan tykkäisi enemmän, jos tulevista matkoista sun muista ilmoitetaan hyvissä ajoin. Mutta en kyllä näe syytä siihen, etten pääsisi.” ”Hyvä! Nimittäin mun isä ehdotti keskiviikkoja sen takia, että meille jäisi myös aikaa ollakin siellä, ennen kuin koulu jälleen jatkuu.” Susanna huomautti.

”Entä te muut?” ”Enköhän mä pääse. Ainahan äiti mut joka paikkaan päästää, eikä ole niin väliä, että keiden kanssa.” Marja huomautti hymyillen. ”Mutta eihän me voida olla varmoja, että pääseekö Tuomas, sillä

eihän sun vanhemmat voi mitenkään tuntea Susannan isää.” Manu huomautti yhtäkkiä. ”Aivan niin! Tuota en tullut ajatelleeksi. Ja asunhan mä myös aika kaukana.” Tuomas totesi hiukan huolestuneena. ”Mutta kysynhän mä joka tapauksessa asiasta. Ei sitä tiedä, ehkä se käykin.” Sitten kaikki kääntyivät katsomaan Veliä. Veli hätähti huomatessaan, että kaikki tuijottivat häntä. ”Enköhän mä pääse. Varmaan äiti päästää.” Hän sanoi nopeasti. ”Niin sun äiti.” Marja tirskahti, mutta vakavoitui, kun muut vilkaisivat hänelle vihasesti. ”Sori, en mä tarkoittanut.” Marja mutisi ja kaikki käänsivät katseensa pois.

”Mutta eikö jatkettaisi jo matkaa? Tässä tulee pian kylmä.” Tuomas totesi ja alkoi pakata reppuaan. Kaikki nousivat ylös ja lähtivät varoen laskeutumaan rinnettä alas. Alhaalla pellon laidassa he kiinnittivät sukset jalkoihinsa ja lähtivät hiihtämään pois metsiköstä. ”Nyt äkkiä kotiin kysymään lupaa reissuun.” Marja sanoi ja lähti hiihtämään takaisin sinne, mistä he olivat tulleet. ”Mutta meidänhän oli tarkoitus kiertää tää pelto laitoja myöten.” Veli huomautti vilkaisten sitten päinvastaiseen suuntaan. ”En mä enää jaks! Palataan nyt vaan takaisin.” Marja huokaisi ja kääntyi jatkaakseen matkaa. ”Mutta...” ”Voidaan kiertää se vaikka kahdestaan joku toinen kerta.” Manu lupautui hymyillen ja lähti sitten hiihtäen muiden perään. Veli huokaisi syvään, mutta kääntyi kuitenkin.

Hän hiihti aluksi tasaista vauhtia, mutta vähitellen häntä alkoi ärsyttää muiden hitaus. Varsinkin edellä hiihtävä Marja meni ehkä hiukan turhankin rauhallisesti eteenpäin. Veli vilkuili hiukan ympärilleen ja huomasi samassa ladun vieressä toisen ladun, joka oli tarkoitettu luisteluhiihtoa varten. Hymyillen viekkaasi Veli poikkesi

viereiselle ladulle ja alkoi työntää itseään sauvoilla eteenpäin kovaa vauhtia. Pian hän jo ohittikin Manun ja Tuomaksen. Hän lisäsi hiukan vielä vauhtia ja ohitti sitten Susannan ja Marjan. ”Ottakaa kiinni jos saatte!” Veli huusi huvittuneena ja vilkaisi sitten taakseen, jossa Marjan kasvot muuttuivat punaisiksi vihasta. ”Älä kuule luulekaan!” Marja huudahti ja poikkesi myös ladulta antaen nyt muiden mennä kovempaa. Nauraen Veli hiihti kaukana edellä ja Marja yritti yhä räpistellä hänen perässään.

Veli käänsi katseensa takaisin menosuuntaan ja samassa hän huomasi kaukaisen tien, josta he olivat tulleet pellolle. Veli lisäsi vielä hiukan vauhtia ja saavutti pian viimeiset metrit. Hengästyneenä hän napsautti sukset pois jaloistaan ja otti taskusta niiden kiinnikkeet. Juuri silloin muut saapuivat hengästyneinä hänen luokseen. ”Oletteko koskaan ajatelleet, että miksi Velin kanssa on useimmiten hyvin haastavaa urheilla?” Tuomas kysyi hymyillen ja alkoi itsekin irrottaa suksiaan jaloistaan. Kuukaan ei vastannut mitään. ”No kun me kaikki muut jäädään niin jälkeen.” Tuomas naurahti omalle vitsilleen ja vilkaisi sitten Veliä, joka ei voinut olla yhtään hymyilemättä. ”Olisi teilläkin yhtä hyvä kunto, jos liikkuisitte lähes päivittäin ja jättäisitte vähemmän aikaa kaikille kännyköille sun muille välineille.” Veli hymähti, sillä hänen mielestään muut pitivät häntä ehkä hiukan parempana, kuin millaiseksi hän itsensä tuns.

Veli työnsi vielä viimeisen kiinnikkeen paikoilleen ja jäi sitten odotelemaan muita. Pian muutkin olivat valmiit ja he lähtivät yhdessä kävelemään pois päin peltonreunasta. ”Mitä me seuraavaksi tehdään?” Manu kysyi ohimennen. ”No mun ainakin täytyy mennä muistutta-

Velin elämä on vihdoin kohdallaan, kun Susannan kanssa on asiat saatu puhuttua ja perheenjäsenetkin ottavat hänet aivan uudella tavalla vastaan. Mutta parasta hiihtolomassa on kuitenkin se, kun Susanna kutsuu Velin ja kaikki muutkin hänen isänsä luokse Tampereelle.

Mutta Veli ei olisi osannut ollenkaan kuvitella, että jollakulla toisella voisi olla asiat vielä huonommin, kuin miten hänellä itsellään oli aiemmin. Nimittäin aika pian Susannan ystävä Paula kertoo isosiskonsa salaperäisestä katoamisesta ja kuinka vaikeaa perheelle on puhua asiasta.

Mutta pian heidän arvoituksensa saa uuden jännittävän käänteen, kun yllättävän paljon samannäköinen tyttö esiintyy kaupungilla. Veli ystävineen eivät osaa ollenkaan arvata, millainen seikkailu heitä odottaa, kun katoamisen todellinen syy paljastuu. Kirjasarjaan liittyviä kuvia voi katsella osoitteessa: kuviakirjoista.blogspot.fi

